

27/05/2024

Αιτωλίας Δαμασκηνός: Έχουμε και εμείς μερίδιο ευθύνης για την βίαιη και σκληρή καθημερινότητα

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου στην Καμαρούλα Αγρινίου ιερούργησε την Κυριακή του Παραλύτου, 26 Μαΐου 2024 ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός.

Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιότατος μίλησε, μεταξύ άλλων, για τη βίαιη και σκληρή καθημερινότητα, την οποία συχνά, και δικαίως, κατακρίνουμε, έχουμε και εμείς μερίδιο ευθύνης. “Όσο η καρδιά μας στενεύει, οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να χάνουν στα μάτια μας την αξία τους και να ταξινομούνται σύμφωνα με τις δικές μας απαιτήσεις”, τόνισε και πρόσθεσε: “Η ενδοοικογενειακή βία, η κακοποίηση ακόμη και μικρών παιδιών, καθώς και οι αποκρουστικές γυναικοκτονίες, οι οποίες, δυστυχώς, όλο και αυξάνονται διεθνώς, αποτελούν την κραυγή μιας κοινωνίας ανθρώπων που διψούν για αγάπη, ενδιαφέρον και αναγνώριση της αξίας τους. Με τη συμπεριφορά μας ας κάνουμε τον ασήμαντο να νιώσει σημαντικός, με το ενδιαφέρον μας ας ελαφρύνουμε τον πόνο και την μοναξιά του διπλανού μας, με την στάση μας ας διδάσκουμε στα παιδιά μας την αγάπη και τον αλληλοσεβασμό”.

Κατά το κήρυγμά του αναλύοντας την ευαγγελική περικοπή της Κυριακής ανέφερε τα εξής:

«Ένα ακόμη θαύμα διαδραματίζεται σήμερα ενώπιόν μας. Ένα ακόμη δείγμα της απέραντης φιλανθρωπίας του Κυρίου μας. Μία ακόμη διαβεβαίωση πως η ασθένεια και ο θάνατος, που έπληξαν το ανθρώπινο γένος μετά την πτώση των πρωτοπλάστων, στέκονται αδύναμα και πρόσκαιρα μπροστά στην δύναμη του Αναστημένου Χριστού.

Υπάρχει όμως και κάτι ακόμη, το οποίο είναι σήμερα άξιο θαυμασμού. Κάτι που δεν προέρχεται από την αγάπη του Κυρίου μας, αλλά, από την ανθρώπινη σκληροκαρδία και την αδιαφορία για τον συνάνθρωπο: Τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια, ο παραλυτικός της σημερινής περικοπής περίμενε έναν άνθρωπο, ο οποίος θα αφιέρωνε κάποιες ελάχιστες στιγμές, προκειμένου να τον σπρώξει στα νερά της Προβατικής Κολυμβήθρας. Τριάντα οκτώ ολόκληρα χρόνια και δεν βρέθηκε

ένα χέρι να χαρίσει σε αυτόν τον άνθρωπο, με μία απλή κίνηση, την πολυπόθητη υγεία του. Για μήνες ολόκληρους, για χρόνια ολόκληρα, ο παραλυτικός παρέμενε ανύπαρκτος και αόρατος για χιλιάδες ανθρώπους που, σε όλο αυτό το διάστημα, θα βρέθηκαν οπωσδήποτε σε αυτόν τον τόπο των θαυμάτων.

«Άνθρωπο δεν έχω», απαντά με πίκρα στον Χριστό, όταν Εκείνος τον ρωτά αν θέλει να ξαναβρεί την υγεία του. Ίσως ο Κύριος να ήταν ο πρώτος που τον αντιμετώπισε ως άνθρωπο. Ο πρώτος που ασχολήθηκε με την δυστυχία του. Ο πρώτος που αφιέρωσε λίγα λεπτά αποκλειστικά σε εκείνον, αφήνοντας κατά μέρος τις απασχολήσεις του.

«Άνθρωπο δεν έχω», παραπονείται ο παραλυτικός στον Χριστό. Πίσω όμως από αυτό το παράπονό του, ίσως και να κρύβεται κάτι βαθύτερο, κάτι τραγικότερο. Κάτι που δεν χωράει μόνον στη φράση «Άνθρωπο δεν έχω», αλλά στη φράση «άνθρωπος δεν είμαι».

Ναι, αδελφοί μου! Η κρυμμένη αλήθεια πίσω από το παράπονο του παραλυτικού είναι πως, για τα πλήθη που περιφέρονταν επί τόσα χρόνια γύρω του, αυτός δεν υπήρξε άνθρωπος, δεν είχε αξία, δεν είχε σημασία, δεν είχε οντότητα. Η ασθένειά του δεν αφορούσε κανέναν. Η ίασή του δεν ενδιέφερε κανέναν. Η παρουσία του ίσως και να εμποδίζε τη διέλευση κάποιων, που, πάνω στη βιασύνη τους, ίσως να τον παραμέρισαν με το πόδι τους ή και να τον πρόσβαλαν.

Το σημερινό θαύμα αποδεικνύει βεβαίως περίτρανα τη δύναμη του Θεού, η οποία είναι σε θέση να εξαλείψει τη φθορά και τον θάνατο. Αυτό όμως που επιπλέον διδασκόμαστε σήμερα είναι η ανάγκη αποκατάστασης της αξίας του κάθε ανθρώπου, ακόμη και του πιο ασήμαντου, ακόμη και του πιο μοναχικού. Αυτό ακριβώς συμβαίνει στην σημερινή περικοπή. Τον περιφρονημένο και αδιάφορο για το βιαστικό πλήθος, φροντίζει ο Πλάστης και Θεός όλων μας. Τον ανύπαρκτο για τους ανθρώπους τοποθετεί ο Δημιουργός στο κέντρο του ενδιαφέροντός Του. Τον καταδικασμένο στην ανθρώπινη αδιαφορία, περιθάλλει. Τον εξουθενωμένο από την μοναξιά, συμπονεί. Τον απελπισμένο, ανορθώνει.

Με τρόπο αφυπνιστικό έρχεται η εξιστόρηση του σημερινού θαύματος να χτυπήσει την πόρτα της δικής μας καθημερινότητας. Αν και έχουν περάσει δυό χιλιάδες χρόνια από το γεγονός αυτό, η αδιαφορία του σύγχρονου πλήθους παραμένει. Ίσως και εμείς να είμαστε κάποιοι από αυτούς που εύκολα προσπερνούν τον ασήμαντο και αδιαφορούν για εκείνον που δεν ανήκει στις «χρήσιμες» γνωριμίες. Δυστυχώς, αυτή είναι η πικρή αλήθεια. Η αξία των ανθρώπων γύρω μας αξιολογείται και μετριέται ανάλογα με το πόσο ικανοποιούν τον ναρκισσισμό και τους σχεδιασμούς μας. Οι συνάνθρωποί μας γίνονται ορατοί ή αόρατοι, ανάλογα με τη χρησιμότητά τους. Οι σχέσεις μας ενισχύονται ή εξασθενούν, ανάλογα με τις προσδοκίες του συμφέροντός μας. Ο χρόνος μας έχει καταληφθεί αποκλειστικά από εκείνα που

πρέπει να γίνουν, προκειμένου να ενισχύσουμε τη θέση μας στην κοινωνία και να αυξήσουμε τον πλούτο μας. Όποιος συμβάλει σε αυτό, μας είναι επιθυμητός. Αντίθετα, όποιον θεωρήσουμε απειλή για το αλαζονικό «εγώ» μας, τον κατατάσσουμε στους ανεπιθύμητους και φτάνουμε ως και να τον απωθήσουμε από τη ζωή μας με τρόπο βίαιο, σκληρό και απάνθρωπο. Η βία στην κοινωνία μας, η βία στην καθημερινότητά μας, η βία που πλέον έχει εισχωρήσει στην οικογένεια, στις σχέσεις μας και στις συναναστροφές μας δεν είναι άλλο από την φανέρωση της αποξένωσης μεταξύ μας, της υποτίμησης των ανθρώπων γύρω μας, της αδιαφορίας για όσα τραγικά συμβαίνουν δίπλα μας.

Έχουν όντως αυξηθεί οι τρόποι συναναστροφής. Οι μετακινήσεις είναι εύκολες, οι κοινωνικές επαφές μας πολλές, ενώ το διαδίκτυο γίνεται γέφυρα γνωριμίας με ανθρώπους από τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα. Μας γνωρίζουν πολλοί, γνωρίζουμε πολλούς, όμως και εκείνοι και εμείς, την ώρα της λύπης, την ώρα της μοναξιάς, την ώρα της ανάγκης, τις ίδιες λέξεις με τον παραλυτικό ψελλίζουμε με πίκρα: «Άνθρωπο δεν έχω».

Δεν είναι λίγες οι φορές που το παράπονο αυτό μας πνίγει. Βυθιζόμαστε στην ερημιά μας. Κατηγορούμε την άπονη εποχή μας. Μήπως όμως, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, έχουμε μία ευκαιρία να αναρωτηθούμε αν όντως εμείς είμαστε διαθέσιμοι για τους συνανθρώπους μας; Μήπως είναι ακριβώς η στιγμή να πάρουμε εμείς οι ίδιοι τη θέση του Χριστού δίπλα στην εξαντλημένη και πληγωμένη από την αδιαφορία κοινωνία μας; Μήπως είναι η στιγμή να ξαναβρούμε τους ανθρώπους γύρω μας και να εξασφαλίσουμε γι' αυτούς μια θέση στην καρδιά μας;

Σε μία βίαιη και σκληρή καθημερινότητα, την οποία συχνά, και δικαίως, κατακρίνουμε, έχουμε και εμείς μερίδιο ευθύνης. Όσο η καρδιά μας στενεύει, οι άνθρωποι θα συνεχίσουν να χάνουν στα μάτια μας την αξία τους και να ταξινομούνται σύμφωνα με τις δικές μας απαιτήσεις. Εάν όμως αποφασίσουμε να δοκιμάσουμε έναν άλλο τρόπο ανθρώπινης επαφής, βασισμένης στο άνοιγμα του εαυτού μας, στην διαθεσιμότητά μας, σε κάθε ανάγκη του αδελφού μας και στην διαρκή διάθεση για προσφορά, να είμαστε βέβαιοι πως γινόμαστε πρωταγωνιστές μιας καλύτερης κοινωνίας.

Η ενδοοικογενειακή βία, η κακοποίηση ακόμη και μικρών παιδιών, καθώς και οι αποκρουστικές γυναικοκτονίες, οι οποίες, δυστυχώς, όλο και αυξάνονται διεθνώς, αποτελούν την κραυγή μιας κοινωνίας ανθρώπων που διψούν για αγάπη, ενδιαφέρον και αναγνώριση της αξίας τους. Με τη συμπεριφορά μας ας κάνουμε τον ασήμαντο να νιώσει σημαντικός, με το ενδιαφέρον μας ας ελαφρύνουμε τον πόνο και την μοναξιά του διπλανού μας, με την στάση μας ας διδάσκουμε στα παιδιά μας την αγάπη και τον αλληλοσεβασμό. Εάν αυτό συμβεί, να είμαστε βέβαιοι πως γινόμαστε κι εμείς, εκείνος ο άνθρωπος που γύρευε ο παραλυτικός και πως μεταβαλλόμαστε όντως σε εικόνες Χριστού και συνεργοί της δικής Του

αγάπης και φιλανθρωπίας».

[Πατήστε ΕΔΩ για να δείτε περισσότερο φωτογραφικό υλικό](#)